

- KÖLTÉS-ZET - ÉLET

Sztalmári Juhos László grafikái

Say István

HAIKUK

Tavas

friss pocsolyában
fürdőző szédült veréb
havat feledtet
*
csupa csicsérgés
tölt meg csalitot, cserjét –
madárparlament
*
megbolydult hangyák
már földet térképeznek –
ím mégis mozog
*
friss rügyfakadás
harsogó forradalma
kertre viharzik
*
riadt fű iszkol
ébredő szelek elől
szálanként borzong
*
orgonasövény
szórja tele utadat
vad illatokkal

Amore fortissimo

esti tűz hamván
hirtelen parázs üt át –
éjemen ajkad
*
égő virágok
szememet kápráztatják –
köntösöd szétnyílt
*
forró bújásra
ölelő párnát kínál
hullámzó kebled
*
halk pihék közé
égetett kérlelő csók –
combjaid titka
*
csúcson együtt fönt
oldott összekacagás
ölbe gyöngülten
*
zuhatag alján
szétterült folyam – álom
ölelkezésre

Baka István

TAVASZ

Márciusban még kisbaba, de gyorsan
kibújnak hóvirág-tejfogai,
áprilisban kamaszodik – az arca
fügyek pattanásával teli,

s májusra nagylány – napsugár-sütővas
bodorítja orgona-fürtjeit,
egész nap magát cicomázza, s éjjel
a hold tükre előtt diggyeszkedik.

Jankovics Zoltán

MÁRCIUS

ablakába könyököl a nap
fehér kabátját leveti az erdő
madarak bújnak elő a zsebekből
szél sebzi fel megkövesedett szemüket
csőrükben vérző felhők

Gacsályi József

KIKELETI
SZONETTEK (4)

Tiéd e zöld, tiéd a harsogás,
por fellege libben eléd az útra –
majd elszáll, mint a régi ifjú láz.
Alámerül az ingaóra súlya.

A zuzmarában fogytak a dalok.
Völgyet rótt arcodra a fagy ezüstje –
most magadba tekintve láthatod:
te lettél a kemény táj benti tükre.

Ahogy megújul rügyétől az erdő,
ahogy lombot készít rá a teremtő,
s levelenként örül a föld újra itt,

ahogy kék haját bont az ég a rétre,
úgy éljen benned a kikelet fénye –
húzd föl a mélyből az óra súlyait!

Szabó Ernő

MAJD NEM VERS

Az élet (részlet)

Azok az érzelmes esték a folyóparton
a szomorú fűzekkel és a Holddal,
a séta a girbegörbe utcákon...
Ma már mindez csak nemes penész,
mint túlérett gyümölcsök egy csendéleten.
Vannak soha fel nem sorolható, ésszerű
és ésszerűtlenül egyszerű kategóriák,
mint gyerekkor, szerelem, festés,
kutyák, nénikék, ismerősök és így tovább.
Ilyen egyszerű világra születtem, időre,
nővérem után, a legnagyobb háborúban.
Ígéret voltam beteljesülés nélkül.
Az utcákon kergettem a napfényt.
Komor világba születtem, és a fűből
kék mosoly volt az ég, és csók a Nap.
Lehet, hogy boldog vagyok,
lehet, hogy nem.
Csak az utókor igazolja az emlékeket.

Vágyódtam a valóság s a valótlan után.
Most már ecsetben és szóban szeretnék élni
tovább:
két mondat között a vesszőben, száz színben,
mindig továbblenni abban, ami utánam
marad.